

Ориент Експрес

Няколко дни преди Елън да посрещне нийоркското си гадже в София, с нея седяхме на циментовите останки от оградата на гарата в Пирот, Югославия. Хапвахме пилешки бутчета и се целувахме, а хората ни гледаха. Имаше доста хора. Повечето български куфарни търговци от пазара в Пирот. Всички чакахме влака от Будапеща за Истанбул. Да ни върне в България. Но той не идваше. Никакъв го нямаше. Но беше топъл октомврийски следобед.

– Хайде да отворим виното – рекох аз.

– Чудесна идея – съгласи се Елън. – Но ти го отвори.

– Не мога без тирбушон.

– Просто натискаш тапата с пръст.

– Х-м – изръмжах.

И се заех с отварянето.

Оказа се проста работа.

После отпих и го похвалих.

И Елън направи същото. И пак се зацелувахме.

Влакът дойде и ние се качихме в него. Тръгнахме из коридорите на вагоните.

Те бяха празни, но спални,

и във всеки имаше по един тип с корем и униформа,

който ни казваше да продължаваме. Нататък. Така и правехме. Аз мъкнех торбата с остатъците от храната, пуловера на Елън и бутилката вино, от която си отпихах. А тя – чантата си и книгата си за Югославия, която така и не беше разтворила.

Стигнахме обикновените вагони и двама кондуктори – сърби. Бяха снажни и мургави.

Те провериха билетите ни.

– Това вино ли е? – попита единият.

– Да – рекох. – Българско.

– Имаш вино, па не даваш – засмяха се те.

Дадох им и те отпиха. Погледнаха етикета.

– Добро ли е? – попитах.

– Добро е – кимнаха те. – Какво е?

– Каберне совиньон – отговорих гордо.

– Хвала – пак се засмяха те. Още по-дружелюбно. И изчезнаха, а ние с Елън продължихме да търсим места, като й превеждах разговора със сърбите, а тя се впечатляваше.

Намерихме свободно купе и се настанихме. Поцелувахме се, пихме вино и обсъдихме

възможността да се чукаме във влака, а после излязохме в коридора. Дойде единият от кондукторите, на когото бях дал вино. Пак му дадох и си поговорихме за Елън, за днешното вдигане на ембаргото на ООН за Югославия, за вина и накрая той ме покани да пътувам на 14 октомври безплатно през Югославия. Щял да бъде на работа. После си отиде,

въпреки че хич не му се искаше и с Елн останахме сами.
 – Пикникът ни свърши – рече тя, докато гледаше залеза. – Прекарахме един час в Сърбия и пак се връщаме в София. Вече изпитвам носталгия. А ти?
 – Всъщност тези земи тук някога са били български – казах ѝ аз. – И още са населени от българи.
 – Националист – засмя се тя.
 – Всички европейци сме такива.
 – За нас, американците, това е много странно. Но добре, че дойде с мен. Не знам какво щях да правя сама.
 – И аз не знам.
 – Щях да скучая. Но сега не ни е скучно, нали?
 Засмяхме се.
 – И все пак намирам ситуацията за абсурдна. Да напуснем България, защото нямам право да прекарам

повече от един месец там, да дойда в Сърбия за един час, да се върна обратно в България. Не мислиш ли?
 – Светът е абсурден.
 – Светът и границите. Винаги съм мразила границите. Те са нещо толкова абсурдно.
 Стигнахме гара „Димитровград“ и влакът спря за проверка.
 Не след дълго довтасаха митничарите.
 – Пак ли сте вие? – засмя ни се петдесетгодишният шишко, който ни беше проверил преди няколко часа на излизане от България.
 Отвърнахме, че сме.
 След него минаха и другите, и пак останахме сами. Пак започнахме да се целуваме в купето. Прави до прозореца.
 По едно време забелязах, че двама сръбски полицаи ни гледат от пе-

рона. Но се правеха, че си говорят. Продължих да целувам Елн, но я дръпнах по-навътре от прозореца. Обаче след малко полицаите се придвижиха малко по-напред като спряха на удобно за наблюдаване място. Така, че пак ни виждаха. И пак се правеха, че си говорят. Стори ми се глупаво да се крием и продължих да целувам Елн, като се опитвах да не мисля за тях. След малко видях как към двамата се присъедини войник с автомат. Тримата все се правеха, че си говорят, а всъщност ни гледаха. Даже се и усмихваха. Обърнах се на другата страна, а след малко – пак към тримата на перона.
 Те вече не се криеха. Не се правеха, че не ни гледат. Просто гледаха. Някак жадно.
 Като запленени.

Семейни грижи

Минаваше дванайсет и полови-на и операторът Димитър Монов продължаваше да си говори с една от монтажистките в коридора пред студиото на Нова телевизия. Отидох при него и му казах:
 – Мисля, че закъсняваме.
 – Стига си се панирал – отвърна той.
 – Нали виждаш, че съм готов и чакам шофора?
 Огледах се и видях, че шофортът обяснява нещо на двама асистент-оператори.
 – Хайде да тръгваме – казах му аз.
 – Готови ли сте? – попита той, недоволен че го бях прекъснал на средата на изречението. – Митко каза, че чакаме още някого.
 Ставаше дума за Димитър Монов.
 – Чакаме – дръжки! – ядосах се. – Явор Цаков поръча да сме точни за пресконференцията, а и преди това трябва да се отбием до централния офис, за да вземем някакви рекламни материали за „СИК“. Лично Явор поръча. Страхувам се, че ще закъснеем и...
 – Хубаво, де – прекъсна ме шофортът. Още не му бях научил името. – Хайде да тръгваме.
 От горния етаж слезе Мими. Беше дежурен редактор.

– Още ли не сте тръгнали? – учуди се тя.
 – Всички се бавят и си прехвърлят топката един на друг – оплаках се аз.
 – Ще ги размажа! – стисна зъби тя и отиде при Димитър Монов. Каза му нещо. Той отвърна „Ами аз съм готов“ и ме погледна с омраза. Аз вече го гледах по същия начин. Все пак докато отиде да си вземе камерата, лампа и статив, минаха още поне пет минути, после пък чакахме шофора и когато тръгнахме, вече беше един без петнайсет. А пресконференцията започваше в един.
 – Първо ще минем през централния офис – казах на шофьора. – И разбира се, ще закъснеем.
 – Няма време да минаваме оттам, защото трябва да се връщам с колата веднага – сопна се той.
 – Мамка му! Това е нареждане на генералния директор!
 – Я не дръж такъв тон! – обади се отзад Димитър Монов.
 – Какво му е на тона? – с разтреперен глас попитах. – Първо се бавите цели двацет минути, после отказвате да ме закарате до централния офис, а когато се възмуствам, се правите на благородни девици...
 – Продължаваш да ми държиш тон! –

пак се обади Монов.
 Това вече ме вбеси.
 – Мисля, че вече обясних, че това, което казвам, не е лично, а е в интерес на работата. Доколкото разбрах, сме се събрали да вършим работа, а не сме тръгнали на парти, нали? Шофортът и операторът се умълчаха. Колата зави край хотел „Хемус“ към НДК. После Монов каза с променен глас:
 – Я не се панирай толкова! Понякога сме имали случаи да падат заявки. Когато няма камера или кола, или закъсняват...
 – Днес имаше и камера, и кола, но вие сто часа си бърбите и ако се издъним, ще е по ваша вина – казах аз. Самият аз вече не се траех и това още повече ме изнервяше.
 Малко преди да слезем пред агенция „Балкан“, казах на шофора да спре. Тръснах вратата и се затичах по „Кърниградска“ към централния офис на „Света Неделя“. Когато стигнах там, потърсих секретарката на Явор Цаков, която ми даде заръчаните от него рекламни материали. И пак тичешком се върнах в агенцията. Пресконференцията още не беше започнала. Видях Марин Маринов от нашата телевизия. Разказах му за

случката с оператора.
 – Забравих да ти кажа, че операторите са големи мърлячи. Затова не им обръщай внимание. Просто няма смисъл да се караш с тях – обясни ми той.
 – Монов ме побърква – казах аз.
 – Един от тях вече си замина – злорадо каза Марин. – Но все пак по-добре си трай.
 – Мамка им! – изръмжах.
 Доиде Димитър Монов и с подмазвачески глас ми каза:
 – Запазил съм ти място на първия ред.
 – Чудесно – отвърнах. Зачудих се дали да не му го върна, като на свой ред лицемерно му се извиня. Но не го направих. Отидох на запазеното място.
 Залата беше пълна до козирката. Огледах се и видях, че на две маси до вратата има пастички, напитки и чаши, а всички журналисти държат рекламни материали на „СИК“. Също като тази, в моята ръка, заради която бях тичал оттук до Централния офис и обратно.
 Зачудих се какво имам в главата си.
 Започнаха да влизат застрахователите. „СИК“ беше застрахователна компания. Операторът ме гледаше в очакване да му кажа кога да снима. Направих му знак.
 Пресконференцията започна. Беше по случай една година от създаването на „СИК“. После започнаха въпросите. Не, „СИК“ няма нищо общо с вестникарската война. Нищо общо с битите борци от „ВИС 2“. „СИК“ е почтено дружество. „СИК“ просто се управлява от компетентни хора, затова за една година от създаването си е увеличило с двайсет пъти капитала си.
 Доповръща ми се. Накрая накарах Монов да снима бодигардовете. До един имаха вид на убийци. Смятах да пусна официозен текст, а за покритие да показвам мутрите им.
 – Не, няма да ги снимам – поклати глава Монов. – Това ще бъде компромат спрямо „СИК“. Не искам да пострадам.
 Голям мъж, няма що!
 – Те са дошли на пресконференцията, за да бъдат снимани – ядосах се аз. Но гледах да не говоря високо. Бяхме заобиколени с бан-

дители от всички страни. – От какво те е страх?

– Патил съм от такива – рече той.
 – Хайде! – започнах тихо да го увещавам. – Аз поемам отговорността. Снимай ги! Ето, она там! С мобифона. Хайде!

Посочих му с поглед един главорез с бръсната глава и розови белези по лицето. Част от носа му го нямаше. Той стоеше мълчаливо отстрани и сякаш дебнеше нещо. Великолепен екземпляр.

– А-а, само този не! – поклати глава Монов. – Ти да не си луд!

Той ме огледа със съжаление.

Подивях!

– Ако откажеш да ги снимаш, още днес ще отида при Явор Цаков – заплаших го аз. – Писна ми от теб, ако искаш да знаеш! Първо ми закъсняваш...

– Добре, де. Ще го снимам – с престорено отегчен тон Монов въздъхна и започна да наглася камерата си. Разбира се, докато свърши, мутрата се обърна и излезе. Може би разбра, че ще я снимат. Кой знае. Тръгнах веднага след него, като извиках на Монов да дойде с мен. Но той не дойде. Мутрата се качи в едно черно БМВ и отпращи.

Върнах се разочарован обратно, като добре се накарах на Монов.

– Имам семейство – оправда се той след това.

Замислих се за миг.

И аз имах.

Стефан Кисъов

(Публикуваните разкази са от сборника „Нощта на удавниците“, който предстои да излезе в изд. „Безсмъртни мисли“)

